

Former af Kontrakter, det ærede Medlem har tænkt sig. Heller ikke var det ganske klart, hvor langt Konsekventsen af det ærede Medlems Opfattelse af dette Forhold som Kontraktforhold gaar. Det forekommer mig, at især naar man tager i Betragtning, at Dieterne tillige bringe en pekuniær Side ind i Forholdet, maatte denne Opfattelse konsekvent føre til, at Valgbrevet skulde skrives paa stemplet Papir. Men vist er det ialtsald, at han opfattede Forholdet som et Kontraktforhold bestaaende mellem Bælgerne og deres Repræsentant. Men dette er aldeles ikke Tilfældet, der eksisterer aldeles ingen saadan „Kontrakt“ mellem Bælgerne og Rigsdagsmanden. At vælges til Folkething eller Landsting er at faae paalagt et offentligt Tillidshverv; men det skal ikke kunne reduceres ind til de snevre og indsnorede Regler, som gjælde for private eller offentlige Kontrakter. Her er Tale om et politisk Forhold, om et politisk Tillidsforhold. I disse Tilfælde kan ingen af de almindelige Regler gjøres gjældende, der hentes fra Kontrakter. Eigesom Grundloven foreskriver, at Rigsdagsmændene ere bundne ene og alene ved deres Overbevisning og ikke kunne modtage nogen Forskrift af deres Bælger med Henhyn til, hvad de skulle mene, eller hvorledes de skulle stemme, saaledes er ogsaa det langt underordnede Spørgsmaal, hvorledes en Rigsdagsmand skal opfylde sin Pligt, og i hvilken Udstrækning han skal arbejde, overladt til hans egen Afgjørelse og Bedømmelse. Det at være fraværende i 5, 6 eller 7 Uger giver ofte kun en ringe Indstilling om, hvorvidt den Paagjældende opfylder sin Rigsdagspligt paa en saadan Maade, at hans Bælger kunne være tilfredse. Meningen Mand kan sidde Dag ud og Dag ind i den lovgivende Forsamling og i det Hele dog være mere ligegyldig og efterladende i sin Gjærning end den, der er borte i en kortere Tid, og omvendt kan der være Forhold, hvor netop den, som sidder daglig og udholdende der, bedst røgte sine Bælgers Hverv og har størst Krav paa deres Tillid. De to Ting staa ikke i nødvendig Forbindelse med hinanden; men de, der skulle afgjøre, hvorvidt Rigsdagsmanden har svigtet sin Pligt eller ikke, ere ene og alene Bælgerne, og i det Forhold,

hvorom her er Tale, er det jo saa heldigt, at det ikke vil være meget længe, før Bælgerne faa Leilighed til at udtale deres Mening om denne Rigsdagsmand og Berettigelsen af hans Fraværelse, idet vi nemlig ikke staa saa sjernt fra nye almindelige Valg, da det er den sidste Samling i Valgperioden, vi befinde os i. Det forekommer mig, at dersom Thinget ret føler sin Majestæt og ret ønsker at træffe en praktisk forstandig Afgjørelse, hvis Konsekventser for Fremtiden kunne blive saadanne, at de ikke ville genere Nogen og ikke gjøre urimelige Fordringer gjældende, saa have vi kun een Vej at gaa, nemlig, at følge Mindretallets Indstilling og bevilge Rigsdagsmanden den begjærede Drlov.

Rofod: Efter de udførlige Foredrag, vi nu have hørt, skal jeg indskrænke mig til at gjøre en eneste Bemærkning. Jeg vil udtale, at jeg, aldeles bortset fra, hvorledes jeg ellers kunde have villet stille mig til denne Sag, ikke kan Andet end følge Mindretallet i dens Indstilling, da der for mit personlige Bedkommende foreligger et Fortilsælde — som jeg tillader mig at kalde det — idet der i sin Tid er bevilget mig Drlov i en hel Rigsdagssamling, tør jeg kalde det; det var i Tiden fra den 12te Januar til den 22de Marts 1864, og Hoveddelen af Rigsdagssamlingen 1863—64. Derfor vilde jeg finde, at det, ihvad mine Betragtninger iøvrigt ere, vilde være usømmeligt for mig, at stemme imod denne Drlovsbegjæring.

Dan: Jeg vil ogsaa tillade mig at sige, at jeg, efter de udførlige Foredrag, der allerede ere holdte, ikke længe skal gjøre Krav paa Thingets Opmærksomhed, men eftersom jeg nu mere end i Almindelighed finder Trang til at udtale mig, vil jeg dog benytte Leiligheden til at sige, at jeg i dette Tilfælde aldeles ikke kan slutte mig til Flertallets Indstilling. Naar jeg stiller mig selv det Spørgsmaal, som her skal afgjøres, nemlig om man bør gaa ud fra, at Thingets Medlemmer ere Mænd af Ære eller ikke, bliver den følgerigtige Slutning for mig, hvis jeg skal besvare det, ja, det ere de; desfra maa man idetmindste gaa ud,